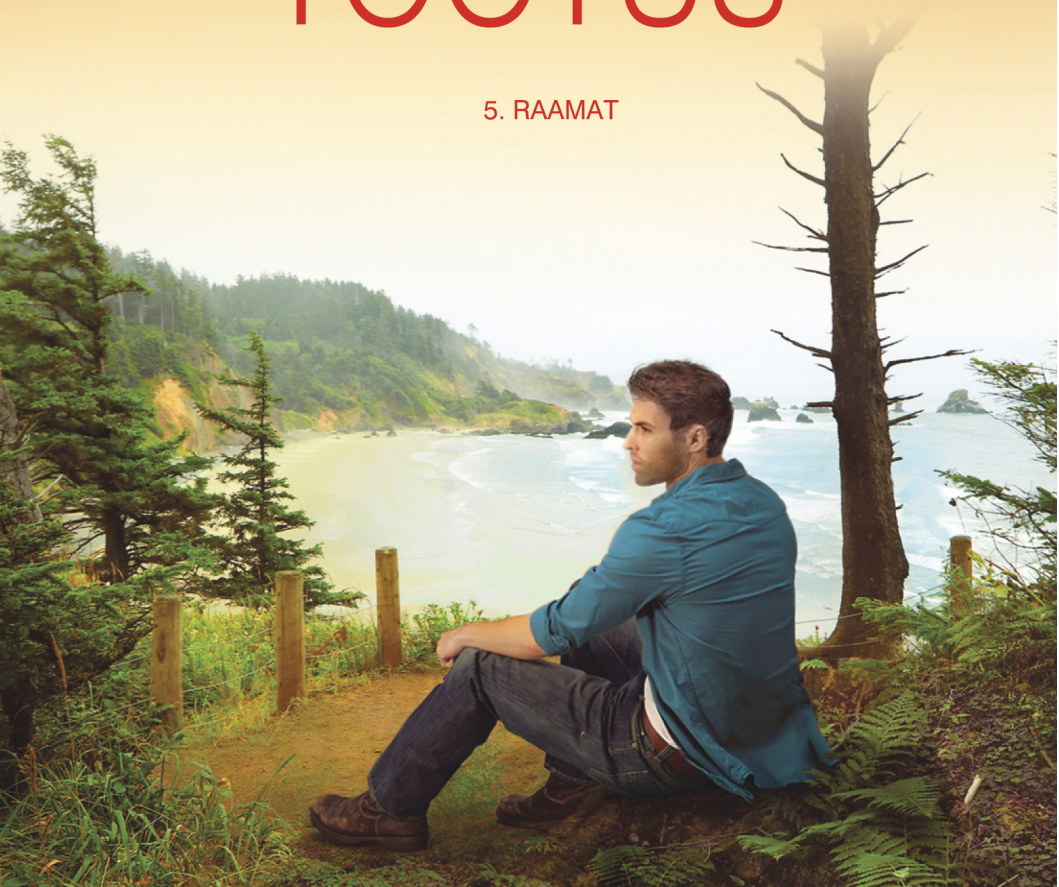

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

TÕOTUS

5. RAAMAT

Robyn Carr
The Promise
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Robyn Carr
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02285715
ISBN 978-9949-25-670-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Üks

Peyton Lacoumette sõitis aeglaselt Thunder Pointi peatänaval, möödudes väikestest äridest ja muuhulgas ka kliinikust. Ta sõitis tänava otsa välja, kus tema tee lõppes nii uhke värava juures, et selle taga võis olla ainult häärber. Naine nägi vaevu majakuju ülekasvanud hekkide ja kärpimata puude tagant. Ta ronis autost välja, et varbade vahelt läbi piiluda, kuid ei näinud suurt midagi. Kui tal oleks paar venda kaasas olnud, oleksid nad ehk müürist üle roninud, et maja lähemalt vaadata, aga suvekleidis ja rihmikutes ei olnud turnimine mõeldav.

Peyton pööras auto ringi ja sõitis uuesti linnast läbi. See tundus üsna kulunud, aga oli puhas ning siin-seal lobisemiseks peatunud väikeste seltskondade järgi oli selge, et elanikud olid heanaaberlikud. Paljud peatusid, et tema auto poole vaadata. See oli uus läikivmust Lexus, mis oli pööraselt palju maksma läinud.

Portlandis või San Franciscos peatuti sel moel vestlemiseks märksa harvem, New Yorgis ei tehtud seda peaaegu üldse, kuid talle oli siiski nendes linnades elada meeldinud. Prantsusmaal Bayonne'is tuli seda rohkem ette, see oli peaaegu nagu reegel, et sul ei tohtinud kunagi kiire olla. Siinne koht meeldis Peytonile

otsekohe, tõenäoliselt sellepärast, et see meenutas tema perefarmile kõige lähedamal asuvat linna. Või tegelikult ka Bayonne'i. Peyton nägi naist, kes pani ämbritega pikavarrelisi värvilisi lilli oma äri ette; üks mees pühkis poe ees kõnniteed; einela ukse juures olid kaks koera laternaposti külge seotud – laiguline taani dogi ja yorkshire'i terjer, kes jagasid veekaussi. Peatänav tundus hoolitsetud ja sõbralik.

Ta parkis auto kliiniku ette ja astus sinna sisse. Oli kesk-päev, ühtegi patsienti ei olnud ooteruumis ning noor naine leti taga tõusis püsti, et teda naeratusega tervitada. „Tere. Kuidas saan teid aidata?”

„Sõidan lihtsalt linnast läbi ja tahaksin teada, kust kõige paremini randa pääseb?”

„Tõenäoliselt sadamast. Või Cooperi rannabaari juurest ranna kaugemas otsas, mäenõlval. 101. maanteelt läheb tema juurde väike tee, baarist viib alla rannale trepp ja tal on terrassil laudad. Cooperi juures on linna parim koht päikeseloojangu vaatamiseks. See on väga ilus, kui päike lahes olevate suurte kaljude taha vajub. Ma arvan, et ta teenib kõige paremini nende inimeste pealt, kes astuvad läbi, et midagi juua või süüa, kui nad rannal jalutavad või päikeseloojangut ootavad.”

„Ma nägin randa viivat teed, aga ei jäänud seisma. Seal ehitatakse midagi...”

„Seda teeb ka Cooper. Ta ehitab maja ning meie ehitame kõrvalkrundile enda oma. Mina ja minu kihlatu.”

„Oi, soovin õnne,” lausus Peyton. „Kihluse, mitte ehitamise puhul.”

Noor naine naeris. „Te võite mind ka selle puhul õnnitleda. Ma ei uskunud, et hakkab kunagi ookeaniäärses majas elama.”

Peyton vaatas väikeses kliinikus ringi. „Inimesed on täna vist päris terved.”

„Täna on ebatavaliselt vaikne päev.”

„Kas te olete arst või õde?”

„Lihtsalt kontoripoolse juhataja. Doktor Grant läks korraks välja, sest patsiente ei olnud. Kas teil on arsti vaja?”

„Ei,” sõnas Peyton naerdes. „Mulle tundus lihtsalt, et siin on hea linna kohta pärida.”

„Mina olen Devon McAllister.” Naine sirutas käe üle leti.

„Peyton Lacoumette, meeldiv tutvuda,” lausus Peyton. „Ma kasvasin üles farmis põhja pool, Portlandi lähistel, Mount Hoodi piirkonnas. Ma isegi ei teadnud, et selline koht olemas on.”

„Me oleme tõesti veidi kõrvalisemas kohas ja kõigile paisab see meeldivat. Linna pääseb ainult kahte teed pidi: Cooperi baari juurest mööda randa tulles või põhjast, 101. maanteelt algavat käänulist teed pidi. Ilmselt leidsidki meid sel moel – maanteel on mahasõidu märk. Siinsed inimesed ähvardavad pidevalt selle maha võtta,” lisas naine naerdes. „Ega nad seda tegelikult muidugi ei tee, aga mõni tahaks, et linn oleks pigem varjatud.”

„Millega suurem osa siinsetest inimestest tegeleb?” küsis Peyton.

„Loomulikult on siin palju kalureid. Siis on veel väikeärde omanikud ja inimesed, kes nendes töötavad, nagu mina. Minu kihlatu on keskkooli spordijuht. Suur hulk elanikke käib linnast väljas tööle: Bandonis, Coquille’is, North Bendis.”

„Ma sõitsin neeme tippu ja nägin seal ühte suurt maja. Hiiglaslikku.”

„See seisab tühjana. Sellest räägitakse siin legende – vana Morrisonide maja. Kõik juhtus enne minu siiatulekut, aga see

pere oli vist kunagi rikas, läks põhja, kuulutas välja pankroti ning perepoeg tappis kellegi ja läks vangi. Ta oli alles teismeline. Räägitakse, et rohkem pole see linn mõrvu näinud.”

„Miks keegi selle majaga midagi peale ei hakka?” küsis Peyton.

„Vist sellepärast, et see on nii suur – keegi ei saa seal elamist endale lubada.”

„Kui suur on suur?”

Devon kehtas õlgu. „Nagu golfiklubi. Tohutud ruumid, palju magamistube ja vannitube, restoraniköögi suurune köök, sadu ruutmeetreid kümnetel hektaritel otse neeme tipus. Peale selle on seal vaid tuletorn, sest sinne neem ja üle lahe asuv vastasneem on väga kaljused.”

„Hmm. Nutikas inimene võiks sellest raamatukogu või internaatkooli või vanadekodu teha. Oleks tore maja seest näha,” lausus Peyton.

„Oleks jah. Ma pole kunagi sellele mõelnud, aga paljud linnaelanikud on seal sees käinud.”

„Kas sa oled siin kaua elanud?” küsis Peyton.

„Jumaluke, ei!” naeris Devon. „Ainult aasta. Ma olen Seattle’ist pärit – linnatüdruk. Aga selles linnakeses on midagi erilist... Mulle meeldivad siinsed inimesed, aga pigem on asi linna enda hinguses. Siin on turvaline, see võtaks su nagu oma embusse. Võib-olla sellepärast, et siia peab põhjusega tulema, linna pole maanteelt näha ja siit ei sõideta läbi. Ma ei ole kunagi varem väike-linnas elanud. Aga siis kohtasin oma kihlatut ja leidsin selle töö ja siin ma nüüd olen,” lausus ta ning naeratas armsalt.

„Aga kes siin töötab? Ainult üks arst?”...